

(A L S U I V R E)

Heikki Jokinen

Ranskalainen sarjakuvalehti (A Suivre) on lopetettu. Viimeinen numero ilmestyi alkuvuodesta. Lehden merkitys nykyaikaisen sarjakuvan kehitykselle erityisesti sisällön osalta on erittäin suuri. Ensimmäisen numeron ilmestyminen myyntiin helmikuussa 1978 oli viimeinen sinetti sarjakuvan aikuistumiselle.

Pääkirjoitus kirjasi lehden linjan yksinkertaisesti: tämä ei ole lehti aikuisille, tämä on aikuinen lehti. (A Suivre) vapautti kerronnan sen pahimmasta ikeestä, albumin 48 sivun määrämistä. Se keskittyi tekijöihin, ei sarjojen toistuviin sankareihin.

Suomalaiselle lukijalle lehti tarjosi varsinkin alkuvuosinaan harvinaisen ikkunan sarjakuvan sen hetkisten johtavien tekijöiden uuteen tuotantoon. Suomeksi viime vuosikymmeninä käännettyjä aktiiviset eurooppalaiset sarjakuvantekijät löytyvät valtaosin myös (A Suivre) sivuilta.

Lehti julkaisi jatkokertomuksina lähinnä ranskalais-belgialaisten, mutta myös muiden eurooppalaisen laatusarjakuvan keskeisten tekijöiden töitä, josta myös nimi (A Suivre) eli (Jatkuu) juontuu.

Tekijät saivat tehdä sen pituisia tarinoita kuin heistä tuntui sopivalta, avainsana oli eppisyys. Tärkeintä oli sisällön painoarvo. Sarjakuva siirtyi lähemmäksi kirjallisuutta kuin koskaan aiemmin, ja käyttöön tuli myös

uusi termi BD Roman, sarjakuvavaro-maani.

Lehden sivuilla vierailivat tiuhaan aluksi Jacques Tardi, Auclair, Hugo Pratt ja Jean-Claude Forest, sittemmin Benoit Sokal, Max Cabanes, Boucq, Jose Muñoz ja Jacques de Loustal.

Pitkä ja vaikuttava tekijöiden lista kattaa lähes kaikki ne ranskalaisen kielialueen nimet, jotka yhdistämme kypsään kerrontaan ja korkeaan graafiseen laatuun.

Lehden taru päättyi 20 vuoden matkan jälkeen. Sarjakuva ja sen lukijakunta on muuttumassa, vanha kaava ei enää päde.

Suuren aikuisyleisön sarjakuvat siirtyvät taka-alalle ja esiin astuu Ranskassakin uusi japanilainen tai yhdysvaltalainen populaarisarjakuva. (A Suivre) kaltaiset jatkosarjalehdet ovat kaatuneet yksi toisensa jälkeen, uusi BoDoi on jo asetusta kevyempi.

Vanhan polven arvostetut tekijät siirtyvät kannattavampiin puuhiin: taidegallerioihin, kuvitukseen, elokuvaan, grafiikkaan. Uudet tekijät luovat jo aivan toisenlaista sarjakuvaa, kevyempää ja henkilökohtaisempaa. Se tavoittaa monia pieniä yleisöjä, ei enää yhtä suurta.

Viimeisen numeronsa (A Suivre) teki tyylilikkäästi. Se tilasi joukolta tekijöitä muutaman sivun sarjakuvan, joka on heidän lehdestä julkaistun tarinansa uusi alku, loppu tai lisäys. Ni-

loksena oli 51 jatkokertomusta.

Baru piirsi Auringon valtatie -tarinansa Alexandren tekemään sarjakuvaa seikkailuistaan, Milo Manara vei Giuseppe Bergmanin Gustave Dorén helvettiin ja Didier Comes piirtää kääpiön mietteet Silencen kuoleman jälkeen. Jose Muñozin kaksisivuinen Alack Sinnerin tyttären uni on hänen ensimmäinen julkaistu värisarjansa.

(A Suivre) kuolema ei merkitse ranskalaisen laatusarjakuvan kuolemaa. Se ilmestyy edelleen albumeina ja ne löytävät omat ostajansa, jos kohta entistä harvemmat. Uudet tekijät täyttävät syntyvän aukon.

Eräät piirtäjät ovat huomauttaneet, että lehden kuolema vie sarjakuvan pitkiksi ajoiksi yleisön silmistä. Aiemmin lehdestä julkaistava uusi tarina oli koko ajan esillä, nyt vain ilmestyessään albumina.

Uusiakin ratkaisuja löytyy: Jacques Tardin seuraava Adele Blanc-Sec -albumi alkaa ilmestyä elokuvassa sanomalehti Liberationissa sivu kerrallaan.

Viimeisessä (A Suivre) -lehdessä haastateltu Francois Bourgeon muistuttaa, etteivät (A Suivre) lukijat ole minnekään hävinneet. He ovat edelleen kiinnostuneita teatterista, elokuvasta ja kaikesta kirjallisuudesta.

Halkeus ei paista nykysarjakuvan klassikko Mochiuksenkaan haastattelusta. Päästäkseen Pantheonin on ensin kuoltava, hän muistuttaa.